گزارش ۳

هادی اسماعیلی

مالیات بر سوداگری تورم بازار دارایی‌ها را مهار می‌کند

محمد معتمدی‌زاده، نماینده مجلس در گفت‌وگو با «جوان»، لزوم اجرای دقیق و سریع قانون مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی را به منظور افزایش هزینه فعالیت‌های سوداگرانه و دلالی در کشور تشریح کرد

اجرای مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی زمینه مقابله با تورم و جلوگیری از رشد قیمت‌ها در بازار دارایی‌ها را فراهم می‌کند و با کاهش حاشیه سود و افزایش ریسک فعالیت‌های مخرب سوداگرانه، زمینه لازم را برای هدایت منابع و نقدینگی جامعه به سمت تولید فراهم خواهد کرد. بنابراین مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی گامی مهم در راستای تقویت سرمایه‌گذاری برای تولید نیز است.

مالیات بر فعالیت‌های مخرب می‌تواند به عنوان ابزاری در راستای تنظیم امور اقتصادی و مالی کشور و کمک به حوزه تولید عمل کند. قانون مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی امسال پس از پیگیری‌های زیاد در مجلس به تصویب رسید. یک‌سری تصورات غلط درخصوص این قانون در جامعه وجود دارد که نیاز است درباره آنها روشنگری شود. به طور مثال، مردم اینطور تصور می‌کنند که حاکمیت قصد دارد از طریق قانون مورد بحث به زندگی شخصی شهروندان سرک بکشد. در صورتی که هدف این است، حساب‌های تجاری اشخاص تشخیص داده شود و از فرار مالیاتی کسانی که تلاش دارند در چارچوب حساب‌های شخصی‌شان به فعالیت تجاری بپردازند، جلوگیری به عمل بیاید.

در حال حاضر، بخش‌های مولد، مفید و فعالان اقتصادی قانونمند هدف مالیات‌ستانی دقیق قرار دارند، در حالی که سوداگران و دلالان سودهای کلانی می‌برند و زیر چتر مالیاتی قرار ندارند. این وضعیت یک رقابت نابرابر را به نفع فعالیت‌های مخرب ایجاد می‌کند. در واقع، این قانون به‌دنبال آن است که با وضع مالیات بر معاملات مکرر و کوتاه‌مدت دارایی‌ها، هزینه فعالیت‌های غیرمولد را افزایش دهد و سرمایه‌گذاران را به سمت فعالیت‌های مولد و بلندمدت سوق دهد. به عنوان نمونه در بازار مسکن طی سال‌های اخیر بخش بزرگی از معاملات نه برای سکونت یا تولید مسکن، بلکه صرفاً با هدف کسب سود از نوسان قیمت‌ها انجام می‌شد. همین موضوع موجب افزایش شدید قیمت‌ها، کاهش توان خرید خانوارها و خروج سرمایه از چرخه تولید شد، اما اکنون با اجرای مالیات بر سوداگری، خرید و فروش‌های پی‌درپی و سوداگرانه مشمول پرداخت مالیات خواهند بود و تنها معاملات واقعی، از جمله خرید مصرفی یا تولیدی معاف خواهند شد. چنین رویکردی نه‌تنها موجب کاهش تقاضای کاذب در بازارها می‌شود، بلکه ثبات نسبی را به بخش‌های مسکن، خودرو و طلا بازمی‌گرداند و به کنترل تورم کمک می‌کند. از سوی دیگر، این قانون با کاهش جذابیت سفته‌بازی، منابع مالی را به‌تدریج از بازارهای غیرمولد به سمت تولید هدایت می‌کند.

از منظر کلان اقتصادی، مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی می‌تواند در تحقق اهداف دولت برای مهار نقدینگی و تورم نقشی اساسی ایفا کند. بخش مهمی از نقدینگی کشور در سال‌های اخیر به سمت فعالیت‌هایی جریان یافته که هیچ‌گونه ارزش افزوده‌ای ایجاد نمی‌کنند و صرفاً با جابه‌جایی دارایی‌ها، به تورم دامن زده‌اند. با اجرای این قانون، انگیزه ورود نقدینگی به بازارهای غیرمولد کاهش می‌یابد و در عوض، تولیدکنندگان با ثبات نسبی در قیمت نهاده‌ها و بازار مصرف مواجه خواهند شد. از این منظر، مالیات بر سوداگری نه فقط یک اقدام درآمدی برای دولت، بلکه یک سیاست کنترل تورمی و ضدسیکل سفته‌بازی محسوب می‌شود. تجربه کشورهای مختلف نیز نشان می‌دهد که در غیاب چنین مالیاتی، فعالیت‌های دلالی و سرمایه‌گذاری‌های کوتاه‌مدت بر رشد اقتصادی اثر منفی می‌گذارند. در مقابل، اجرای نظام مالیاتی عادلانه بر پایه کنترل سوداگری، می‌تواند موجب افزایش بهره‌وری سرمایه و رشد پایدار اقتصادی شود.

دریافت مالیات از فعالیت‌های سوداگری و سفته‌بازی به انتقال نقدینگی از بخش‌های مخرب به حوزه‌های مولد اقتصاد منجر می‌شود و در کاهش تورم و کنترل آن مؤثر است. در کشورهای پیشرفته، مالیات‌های سنگینی بر فعالیت‌های دلالی بسته می‌شود. هدف این است که بخش تولید تقویت شود و اقتصاد ملی پیشرفت کند. وقتی بازدهی فعالیت‌های غیرمولد و سوداگرانه از تولید بیشتر باشد، هیچ انگیزه‌ای برای کارآفرینان جهت سرمایه‌گذاری در صنعت، کشاورزی یا فناوری باقی نمی‌ماند. قانون مالیات بر سوداگری در حقیقت به دنبال تغییر این نسبت ناعادلانه است، یعنی با افزایش ریسک و هزینه فعالیت‌های غیرمولد، سرمایه‌گذار را به سمت حوزه‌های مولد و ارزش‌افزا سوق می‌دهد. از این رو، اجرای این قانون می‌تواند موتور محرکه‌ای برای رشد سرمایه‌گذاری داخلی باشد و با افزایش سودآوری تولید، به تحقق رشد اقتصادی کمک کند. از سوی دیگر، این قانون نوعی عدالت اقتصادی را نیز برقرار می‌کند، زیرا در شرایط فعلی، کسانی که از نوسانات بازار سود می‌برند، مالیاتی پرداخت نمی‌کنند، اما تولیدکنندگان که ارزش‌افزوده واقعی ایجاد می‌کنند، مشمول انواع مالیات‌ها هستند. برقراری توازن میان این دو گروه، شرط اساسی برای پایداری اقتصادی کشور است.

بنابراین اجرای مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی زمینه مقابله با تورم و جلوگیری از رشد قیمت‌ها در بازار دارایی‌ها را فراهم می‌کند و با کاهش حاشیه سود و افزایش ریسک فعالیت‌های مخرب سوداگرانه، زمینه لازم را برای هدایت منابع و نقدینگی جامعه به سمت تولید فراهم خواهد کرد. بنابراین مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی گامی مهم در راستای تقویت سرمایه‌گذاری برای تولید نیز است.

■ مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی بر اموال مصرفی مردم مالیات نمی‌بندد

معتمدی‌زاده با اشاره به این موضوع که کشور دارای ظرفیت‌ها و دارایی‌های فراوان است و با نظارت جدی می‌توانیم به کنترل امور بپردازیم و با مشکلات مقابله کنیم، تصریح کرد: دلالان و سوداگران با تعدد معاملات باعث می‌شوند که تعادل بازار از بین برود و تورم به وجود بیاید. اعمال مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی و اجرای قانون مربوط به این موضوع می‌تواند کمک‌کننده باشد.

وی ادامه داد: اعمال مالیات بر سوداگری و دلالی در کشورهای توسعه یافته وجود دارد. هدف این است که با فعالیت‌های سوداگرانه کوتاه‌مدت مقابله شود. به طور مثال براساس قانون، اگر فردی یک خانه را بخرد و در مدت زمان کوتاهی بخواهد آن را بفروشد، باید مالیات بالایی بپردازد، اما هر چقدر از زمان خرید فاصله بگیرد، میزان مالیات پرداختی کمتر می‌شود و بعد از گذشت مدت زمانی دیگر نیازی به پرداخت مالیات نقل و انتقال نیست.

این نماینده مجلس خاطرنشان کرد: اجرای دقیق و سریع قانون مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی از یک طرف باعث می‌شود که یک منبع درآمدی عادلانه از بخش مالیات برای دولت ایجاد شود و از طرف دیگر، جلوی نقل و انتقالات کوتاه‌مدت و سوداگرانه و تورم‌زا گرفته می‌شود.

معتمدی‌زاده گفت: اجرای قانون مورد بحث به ویژه در زمینه کاهش تورم در اموال غیرمنقول اثرگذاری بالایی دارد و به کنترل امور می‌انجامد. بر همین اساس، اجرای قانون مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی اهمیت بالایی دارد.

وی ادامه داد: مالیات فقط به عنوان یک منبع درآمدی برای دولت مطرح نیست، بلکه می‌تواند به عنوان یک ابزار به منظور انضباط بخشی به امور مالی و اقتصادی کشور عمل کند. در همین راستا نیاز است دولت سیاست‌های مالیاتی را به گونه‌ای در کشور پیش ببرد که هم جلوی فرار مالیاتی را بگیرد و هم با فعالیت‌های سوداگرانه و مخرب مقابله شود.

این نماینده مجلس خاطرنشان کرد: اعمال کنترل بر دارایی‌های بخش‌های دولتی و شبه‌دولتی نیز در شرایط فعلی اهمیت بالایی دارد و می‌تواند زمینه‌ساز حل مشکلات اقتصادی کشور باشد. مجموعه سیاست‌هایی که در بالا توضیح داده شد، می‌تواند به عبور از شرایط تحریمی فعلی کمک کند.

معتمدی‌زاده گفت: حاکمیت باید به گونه‌ای در حوزه مالیاتی عمل کند که اعتماد مردم را بیش از پیش جلب کند. به طور مثال، نظارت بر عملکرد بنگاه‌های بزرگ اقتصادی که در بورس فعالیت دارند، به منظور حفاظت از دارایی‌های مردم می‌تواند کمک‌کننده باشد. اجرای قانون مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی نیز می‌تواند به نفع مؤدیان قانونمند عمل کند و رضایت آنان را افزایش دهد.

وی ادامه داد: لازم است قانون مالیات بر سوداگری و سفته‌بازی کاملاً برای مردم شفاف شود. باید شبهات و تصورات غلطی که درباره این قانون وجود دارد از بین برود. به طور مثال، این موضوع مهم است که مردم بدانند قرار نیست بر دارایی‌های مصرفی آنها مالیات بسته شود. معافیت‌های مالیاتی برای اموال مصرفی افراد در نظر گرفته شده است. افراد بالای ۱۸ سال می‌توانند یک واحد مسکونی معاف از مالیات در اختیار داشته باشند. برای سرپرستان خانوار، خانه دوم نیز معاف از مالیات خواهد بود.

گزارش یک

زینب زرین

تورم مهرماه به مرز هشدار رسید

گروه خوراکی و آشامیدنی از شهریور تا مهر ۶/۴ درصد گران شد

طبق تازه‌ترین گزارش مرکز آمار کدو سبز ۵۲/۸ درصد، لیموترش ۴۵/۴ درصد، گوجه‌فرنگی ۳۰/۹ درصد، ماهی قزل‌آلا ۲۳ درصد سیب‌زمینی ۲۲/۲ درصد و تخم‌مرغ ۱۵/۷ درصد طی مهر ۱۴۰۴ نسبت به شهریور گران شدند

رضا دهشیری | جوان

بازار خوراکی‌های شهری در مهر ۱۴۰۴ طوفانی شد. طبق گزارش جدید مرکز آمار ایران، کدو سبز با ۵۲/۸ درصد افزایش، لیموترش با ۴۵/۴ درصد و گوجه‌فرنگی با ۳۰/۹ درصد پیشتاز گرانی بودند. ماهی قزل‌آلا ۲۳ درصد، تخم‌مرغ ۱۵/۷ درصد و سیب‌زمینی ۲۲/۲ درصد دیگر صدرنشینان تورم ماهانه شدند. در مقابل، انار تنها کالایی بود که ۶/۷ درصد ارزان‌تر شد. این گزارش که بر پایه قیمت‌های خرده‌فروشی مناطق شهری تهیه شده، نشان می‌دهد فشار تورمی بر سفره خانوارها همچنان ادامه دارد. کارشناسان معتقدند ترکیب عوامل فصلی، نوسان نرخ ارز و محدودیت عرضه داخلی، مهم‌ترین دلایل این جهشند.

تازه‌ترین گزارش مرکز آمار ایران درباره تغییرات متوسط قیمت کالاهای خوراکی در مناطق شهری نشان می‌دهد که تقریباً در تمام گروه‌های خوراکی، قیمت‌ها نسبت به شهریورماه افزایش یافته است. این افزایش در برخی اقلام چشمگیر و در برخی دیگر آرام و خزنده بوده، اما در مجموع جهت تغییرات، صعودی و نگران‌کننده است.

در گروه «نان و غلات» که محور اصلی تغذیه بسیاری از خانواده‌هاست، قیمت برنج خارجی درجه یک با رشد ۷/۷ درصدی در صدر افزایش‌ها قرار گرفته است. پس از آن، برنج ایرانی درجه‌یک با افزایش ۶/۴ درصد و رشته آش با رشد ۵/۲ درصد قرار دارند. این اعداد در مقیاس مصرف خانوار معنا و اثر بسیار دارند. خانواده‌ای که پیش‌تر می‌توانست هفته‌ای چند وعده برنج ایرانی بپزد، امروز شاید ناچار شود میان کیفیت و قیمت یکی را انتخاب کند.

در گروه گوشت قرمز، سفید و فرآورده‌های آن، افزایش قیمت‌ها شدت بیشتری یافته است. ماهی قزل‌آلا با جهش ۲۳ درصدی در صدر فهرست گرانی‌هاست. گوشت گاو یا گوساله ۹/۶ درصد گران‌تر شده و مرغ ماشینی نیز ۷/۵ درصد افزایش قیمت داشته است. در حالی که پیش‌تر مرغ و تخم‌مرغ جایگزینی اقتصادی‌تر برای گوشت قرمز بود، حالا همین گزینه‌ها نیز از دسترس بسیاری از خانواده‌ها خارج می‌شود.

> کارشناسان اقتصادی هشدار می‌دهند که تورم خوراکی‌ها بیش از هر شاخص دیگری اثر اجتماعی دارد. تورم کالاهای سرمایه‌ای مانند مسکن یا خودرو ممکن است گروه‌های خاصی را درگیر کند، اما افزایش قیمت نان، برنج، تخم‌مرغ و سبزیجات همه مردم را تحت تأثیر قرار می‌دهد

در گروه لبنیات، تخم‌مرغ و روغن‌ها نیز وضعیت بهتر نیست. تخم‌مرغ ماشینی با افزایش ۱۵/۷ درصدی رکورددار این گروه است. خامه پاستوریزه نیز ۳/۸ درصد گران‌تر شده است. لبنیات که در سلامت نسل آینده نقش بنیادی دارد، امروز در سبد خرید خانوار کمرنگ‌تر از همیشه دیده می‌شود، اما شاید چشمگیرترین بخش گزارش مربوط به میوه و خشکبار باشد. در این گروه، قیمت لیموترش با جهشی حیرت‌انگیز برابر با ۴۵/۴ درصد افزایش یافته است. خربزه ۱۳/۶ درصد گران‌تر شده و کشمش پلویی ۱۱/۱ درصد رشد داشته است. مغز گردو نیز با ۱۰/۹ دهم درصد افزایش، دیگر کالایی گران‌قیمت‌تر از همیشه است. تنها مورد کاهش قیمت در این گروه انار است که ۶/۷ دهم درصد ارزان‌تر شده است؛ کاهش قیمتی که اگرچه در ظاهر مثبت به نظر می‌رسد، اما نمی‌تواند اثر تورم گسترده‌تر را جبران کند.

در گروه سبزیجات و حبوبات نیز افزایش قیمت‌ها چهره بازار را دگرگون کرده است. کدو سبز با رشد ۵۲/۸ درصدی رکورددار گرانی است. گوجه‌فرنگی ۳۰ درصد گران‌تر شده، سیب‌زمینی ۲۲/۲ درصد افزایش یافته، بادمجان ۱۱/۶ درصد بالا رفته و خیار نیز ۱۰/۴ درصد افزایش داشته است. این افزایش‌ها به ویژه در کالاهای پرمصرف دیده می‌شود، فشار مستقیمی بر سبد غذایی خانوارهای کم‌درآمد وارد می‌کند.

در گروه قند و شکر، آشامیدنی‌ها و سایر خوراکی‌ها نیز گرانی‌ها هر چند کمتر، اما همچنان ادامه دارد. سس گوجه‌فرنگی ۳/۹ درصد، سس مایونز ۳/۷ درصد و رب گوجه‌فرنگی ۲/۹ درصد گران‌تر شده‌اند.

در مجموع، تقریباً هیچ گروهی از اقلام خوراکی در مهرماه از افزایش قیمت در امان نمانده است. با آنکه دولت وعده داده بود با سیاست‌های حمایتی و تنظیم بازار، ثبات نسبی در قیمت موادغذایی ایجاد کند، اما آمار رسمی نشان می‌دهد که این وعده‌ها هنوز به ثمر ننشسته است.

افزایش‌های پی‌درپی در ماه‌های اخیر، بیش از آنکه ناشی از رشد تقاضا یا کمبود عرضه باشد، نتیجه مستقیم نوسان‌های ارزی، افزایش هزینه‌های حمل‌ونقل و ضعف نظارت در زنجیره توزیع است. بسیاری از تولیدکنندگان کوچک از افزایش هزینه مواداولیه و انرژی گلایه دارند و فروشندگان نیز می‌گویند که کنترل قیمت در سطح خرده‌فروشی عملاً ناممکن است.

در چنین شرایطی، خانوارها ناچارند راه‌های تازه‌ای برای سازگاری پیدا کنند. خریدهای کوچک‌تر، حذف اقلامی که زمانی عادی بودند و جایگزینی کالاهای ارزان‌تر به عادت روزمره بدل شده است. اگر دیروز برنج ایرانی در بیشتر خانه‌ها پخته می‌شد، امروز برنج خارجی جای آن را گرفته است. اگر گوشت گوسفند وعده‌ای هفتگی بود، اکنون به غذای مناسبتی بدل شده است، اما مسئله فقط گرانی نیست، بلکه تداوم و بی‌ثباتی آن است. قیمت‌ها بالا می‌روند و دیگر پایین نمی‌آیند. مردم ناچارند هر ماه با واقعیتی تازه روبه‌رو شوند، بی‌آنکه حقوق و درآمدشان تغییر کند. این شکاف میان درآمد و هزینه، به‌تدریج سبک زندگی، الگوی تغذیه و حتی سلامت جامعه را دگرگون می‌کند.

کارشناسان اقتصادی هشدار می‌دهند که تورم خوراکی‌ها بیش از هر شاخص دیگری اثر اجتماعی دارد. تورم کالاهای سرمایه‌ای مانند مسکن یا خودرو ممکن است گروه‌های خاصی را درگیر کند، اما افزایش قیمت نان، برنج، تخم‌مرغ و سبزیجات همه مردم را تحت تأثیر قرار می‌دهد.

دولت می‌گوید برنامه‌هایی برای کنترل قیمت و افزایش تولید در دست دارد، اما کف بازار نشان می‌دهد که کنترل مقطعی قیمت‌ها بدون اصلاح ساختارهای تولید و توزیع، تنها مسکنی کوتاه‌مدت است. وقتی هزینه‌های تولید بالا می‌رود و بازار از نظارت کارآمد تهی است، گرانی دوباره سر برمی‌آورد. در چنین وضعیتی، گزارش مهرماه مرکز آمار در واقع داستان زندگی هزاران خانواده است که هر روز سخت‌تر معیشت خود را اداره می‌کنند.

در نهایت، اقتصاد در مهر امسال بار دیگر نشان داد که هنوز در برابر نوسان‌های تورمی آسیب‌پذیر است. از سبزی و میوه تا گوشت و لبنیات، هیچ بخش از سفره مردم از گرانی مصون نمانده است.

گزارش ۲

حسام کمالی

مدت‌زمان بازپرداخت وام اشتغال نهادهای حمایتی به ۷ سال بازگشت

ولی‌الله بیاتی، نماینده مجلس شورای اسلامی در گفت‌وگو با «جوان» لزوم اعطای وام اشتغال با شرایط مناسب را به مددجویان نهادهای حمایتی تشریح کرد

یک نماینده مجلس گفت: براساس قانون برنامه هفتم توسعه، اعطای تسهیلات اشتغالزایی به مددجویان نهادهای حمایتی بهزیستی و کمیته امداد باید با شرایط مناسب و سهل صورت بگیرد. اینکه مبلغ تسهیلات ۵۰ میلیون تومان افزایش یافته و مدت‌زمان بازپرداخت از ۸۴ به ۶۰ ماه کاهش یافته است، منطقی نیست. باید بانک مرکزی مدت زمان بازپرداخت وام اشتغال را به ۸۴ ماه بازگرداند.

تمامی دولت‌ها در مقابل شهروندان وظایفی برعهده دارند. یکی از مهم‌ترین بخش‌هایی که دولت باید در آن ایفای نقش کند و به حل و فصل مشکلات مردم بپردازد، حوزه اشتغال است. حاکمیت وظیفه دارد بسترهای لازم را برای در اختیار داشتن یک کسب و کار مناسب برای همگان فراهم کند. به ویژه حمایت از اقشار ضعیف در این بخش از اهمیت بالایی برخوردار است. در همین راستا اعطای وام اشتغال به مددجویان نهادهای حمایتی بهزیستی و کمیته امداد در دستور کار قرار دارد.

هدف از پرداخت وام اشتغال به مددجویان نهادهای حمایتی این است که این افراد توانمند شوند. به نحوی که از یک طرف منبع درآمدی برای خود و خانواده‌شان ایجاد کنند و مشکل بیکاری‌شان رفع شود و از طرف دیگر بار مالی دولت کاهش پیدا کند، زیرا این افراد بعد از توانمندسازی نیازی به کمک‌های دولتی نخواهند داشت.

بانک مرکزی مسئول اعلام سهمیه‌های وام اشتغال و شرایط پرداخت آنهاست. متأسفانه شاهد هستیم که در آخرین ابلاغیه این بانک، شرایط وام اشتغال مددجویان بهزیستی و کمیته امداد سخت‌تر شده است، به نحوی که باید به جای ۸۴ ماه در ۶۰ ماه تسویه شود. با توجه به افزایش مبلغ وام از ۱۵۰ به ۲۰۰ میلیون تومان، کاهش مدت‌زمان بازپرداخت، فشار زیادی به مددجویان متقاضی وام اشتغال وارد می‌کند.

در قانون برنامه هفتم توسعه تأکید شده است که وام اشتغال با شرایط مناسب در اختیار مددجویان قرار بگیرد، به نحوی که زمینه برای حمایت از آنها و توانمندسازی‌شان ایجاد شود.

ولی‌الله بیاتی، نماینده مجلس در گفت‌وگو با «جوان» درخصوص لزوم اعطای وام اشتغال با شرایط مناسب به مددجویان نهادهای حمایتی، با اشاره به این موضوع که بانک مرکزی و شبکه بانکی کشور باید اهتمام بیشتری در زمینه پرداخت تسهیلات حمایتی مانند وام اشتغال داشته باشند،

> ولی‌الله بیاتی، نماینده مجلس: وام اشتغال الان از ۱۵۰ به ۲۰۰ میلیون تومان افزایش یافته است، در حالی که با توجه به سطح تورم فعلی اصلاً نمی‌توان با این مبلغ شغلی ایجاد کرد. باید مبلغ تسهیلات متناسب با تورم تعیین شود

تصریح کرد: وام اشتغال الان از ۱۵۰ به ۲۰۰ میلیون تومان افزایش یافته است، در حالی که با توجه به سطح تورم فعلی اصلاً نمی‌توان با این مبلغ شغلی ایجاد کرد. باید مبلغ تسهیلات متناسب با تورم تعیین شود، به نحوی که افراد بتوانند شغلی برای خودشان ایجاد کنند و منبع درآمدی داشته باشند.

وی ادامه داد: علاوه بر اینکه مبلغ وام باید متناسب با تورم افزایش پیدا کند، لازم است شرایط بازپرداخت وام‌ها نیز تسهیل شود. اگر قرار است حمایت واقعی از اقشار ضعیف و تحت پوشش نهادهای حمایتی به عمل بیاوریم، باید شرایط تسهیلات به نحوی تنظیم شود که مددجویان بتوانند از عهده بازپرداخت برآیند.

این نماینده مجلس خاطرنشان کرد: براساس قانون برنامه هفتم توسعه، اعطای تسهیلات اشتغالزایی به مددجویان نهادهای حمایتی بهزیستی و کمیته امداد باید با شرایط مناسب و سهل صورت بگیرد. اینکه مبلغ تسهیلات ۵۰میلیون تومان افزایش یافته و مدت‌زمان بازپرداخت از ۸۴ به ۶۰ ماه کاهش یافته است، منطقی نیست. باید بانک مرکزی مدت زمان بازپرداخت وام اشتغال را به ۸۴ ماه بازگرداند.

بیاتی گفت: در شرایط فعلی انتظار از بانک مرکزی این است که توجه ویژه‌ای به اقشار ضعیف جامعه داشته باشد. کسانی که تحت پوشش نهادهای حمایتی قرار دارند، وضعیت مالی خوبی ندارند و نیاز است با طرح‌های حمایتی مانند وام اشتغال با شرایط مناسب از آنها حمایت به عمل بیاید.

وی ادامه داد: اعطای وام اشتغال باید با شرایط و مبلغ مناسب و با نظارت بالا به مددجویان نهادهای حمایتی پرداخت شود. نیاز است بعد از اعطای وام به مددجویان، مشاورانی در کنار آنها باشند و در مورد کسب و کاری که می‌خواهند راه‌اندازی کنند به آنها مشورت بدهند. همچنین باید نظارت دقیق صورت بگیرد که مبالغ در بخش اشتغال به کار بیفتد و در حوزه دیگری مصرف نشود.

نماینده آشتیان، فراهان و تفرش در مجلس خاطرنشان کرد: سوق دادن اعتبارات بانک‌ها به سمت اشتغالزایی و نظارت دقیق بر این روند، می‌تواند زمینه‌ساز توانمندسازی مددجویان باشد، به نحوی که نیازی به کمک‌های دولتی نداشته باشند. به این ترتیب از بار مالی دولت نیز کاسته می‌شود.

بیاتی گفت: طرح‌های کشاورزی، دامداری و انرژی مانند پنل‌های خورشیدی می‌توانند گزینه‌های مناسبی برای به کار انداختن وام‌های اشتغال باشند. در شرایط فعلی که با کمبود منابع مالی روبه‌رو هستیم، باید اختصاص اعتبارات با دقت و حساسیت بالایی صورت بگیرد.

وی ادامه داد: یکی از بهترین روش‌ها این است که دولت اقدام به ایجاد شغل کند و به صورت تجمیعی از وام‌های اشتغال استفاده شود. استفاده از روش پلکانی برای بازپرداخت وام اشتغال مددجویان می‌تواند کمک‌کننده باشد، زیرا در همان ابتدای امر که فرد اقدام به ایجاد کسب و کاری کرده است، درآمد و سودآوری‌ای ندارد که بخواهد اقساط را پرداخت کند.